

N:o 55.

Af herrar **Bengtsson** i Häradsköp och **Johansson** i Aflösa,
*om skrifvelse till Kungl. Maj:t rörande sådan ändring
i lagen angående fjärdingsmansbestyrets utgörande, att
fjärdingsmännens aflöning må till minst hälften bestridas
af staten.*

Gång efter annan har framställning gjorts till Riksdagen, att fjärdingsmännens löneförmåner skulle bestridas af staten. Med dessa framställningar har visserligen ännu icke det åsyftade resultatet vunnits; men då enligt vårt förmenande det nu förefinnes ett ännu större behof af att en sådan förändring åvägbringas, tveka vi icke att ånyo draga denna fråga under Riksdagens pröfning.

Den kommunalskattebördan ökas mångenstädes för hvarje år i så oro-väckande grad, att de skattdragande icke utan oro kunna tänka på framtiden, och ur den synpunkten torde man vara berättigad att på hvad sätt som ske kan söka åstadkomma någon lindring. Tanken att i berörda afseende bringa hjälp från statens sida är för öfrigt icke ny. Den har behandlats på många sätt, om också ännu intet resultat på detta område uppnåtts.

För att i någon mån bringa hjälp härutinnan hålla vi före, att det vore lämpligt, om den till fjärdingsmännen utgående aflöningen helt eller delvis bestredes af staten. För närvarande utgår denna afgift som bekant af kommunens medel, och att den i afsevärd mån är för kommunerna ganska betungande torde framgå däraf, att fjärdingsmän finnas, som hafva högst afsevärda årliga löneinkomster.

Skälet hvarför Riksdagen icke hittills ansett sig böra bestrida dessa utgifter har i hufvudsak varit, att man ansett fjärdingsmannens befattning

vara ett menighetsbestyr, hvarför ersättning borde erhållas endast af kommunerna. Men det torde kunna sättas i fråga, om man icke vid ett dylikt betraktelsesätt äfven skulle kunna hänföra, låt oss säga, länsmännens befattningar till menighetsbestyrens område. Om också med ganska olika befo-genhet ha ju dock både länsmän och fjärdingsmän till hufvuduppgift att sörja för ordning och säkerhet, enhvar inom sitt område.

För öfrigt torde man knappast från statens sida vara befogad att vägra hjälp på detta område, blott därför att befattningen i fråga betecknas såsom ett menighetsbestyr; ty till sådana måste väl äfven hänföras den uppgift, som föreligger den extra polisstyrka, till hvars aflöning bidrag lämnas af staten.

Staten har nu också genom den nu i det närmaste afslutade regle-ringen för landsstaten på ett, som vi hålla före, rikligt sätt sörjt för dessa tjänstemäns aflöning, och vi kunna icke riktigt fatta anledningen till att staten skulle alldeles uraktlåta att lämna sitt bidrag till aflöningen utaf den stora organisationens sista led, fjärdingsmännen.

På grund af hvad vi sålunda anfört, få vi härmed vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville besluta i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t draga försorg om sådan ändring i gällande lag om fjärdingsmän, att den till dessa senare utgående aflöning till minst hälften måtte bestridas af staten.

Stockholm den 26 januari 1909.

W. Bengtsson,
Häradsköp.

Carl Johansson,
Aflösa.
